

Alles wat ik heb, dat heb ik van mijn Vader - rentmeester zijn over geld en tijd

Het is best spannend om over geld te praten. Dat is altijd al geweest. Maar vandaag de dag in het bijzonder. De meesten van ons moeten ònleverenö. We zijn nog niet zover dat we er een boterham minder om eten. Maar sommige huisvaders en moeders beginnen er moeite mee te krijgen de eindjes aan elkaar te knopen. Menig penningmeester van de gemeente kijkt zorgelijk naar het lijstje met vrijwillige bijdragen. De Unie kent ernstige financiële problemen. In dit verband werkt het bevrijdend te bedenken dat we rentmeester zijn. Het geld dat we hebben is ons door God toevertrouwd. De financiële zorgen die we hebben zijn zorgen over Gods geld. Dat is een bevrijdende gedachte. Het daadwerkelijk serieus nemen ervan werkt nog bevrijdender.

God is eigenaar

Christenen zijn verlost van zonden om een volk te zijn òGode ten eigendomö (1 Petr. 2:9). Een christen is als compleet mens het eigendom van God. Ook als bezitter van geld en goed. Ons geld heeft veel met onszelf te maken. Ons geld is onze werkkraft, onze opleiding, onze bekwaamheid in de vorm van klinkende munt. Als God de eigenaar is van mijn lichaam, verstand en opleiding, is Hij dat ook van mijn geld. Als bezitters van geld en goed staan christenen in dienst van God die de eigenlijke bezitter is. òAlles is het uwe... doch gij zijt van Christus en Christus is van Godö (1 Cor. 3:23).

Je moet durven

Ik vermoed dat iedereen het eens is met wat zojuist is beweerd. Het is een Bijbelse waarheid. Bijbelse waarheden willen levenswaarheden worden. Pas dan weet je hoe waar de waarheid is. Dat vraagt durf. Laten we er geen vrome doekjes om heen winden. Er is geloofsmoed voor nodig om het in de praktijk van je geldbesteding serieus te nemen dat ons geld Gods geld is, en dat onze financiële zorgen zorgen zijn over Gods geld. De Israëlieten namen het op zich om jaarlijks gaven van duidelijk omschreven grootte te schenken voor de onderhouding van de tempeldienst (Neh. 10:32, 34, 35). Paulus adviseert om regelmatig en systematisch geld af te zonderen voor de dienst van de Heer (1 Cor. 16:2). De Schrift laat er geen twijfel over bestaan dat het geven voor de dienst van God niet valt onder de Pro Memorie post òcollectesö. Als God eigenaar van je bezit is, moet je de durf hebben om systematisch een vast bedrag apart te leggen. Niet wat overblijft als je je eigen rekening hebt opgemaakt, maar het eerste dat je uitgeeft als je ontvangen hebt. Maar daar is durf voor nodig! Is het wel op zijn plaats om in een tijd van toenemende financiële zorgen te beginnen met praten over ògeven voor Godö? Is dat een wezenlijke bijdrage aan de oplossing van die problemen? Ik geloof van wel. Wie durft te geven neemt God serieus als de eigenaar van zijn geld. Hij neemt Hem ook serieus als Degene die de verantwoordelijkheid voor zijn financiële zorgen op Zich neemt. En dat zul je dan merken ook!

Van geven word je niet armer

Ik zou ook nog schrijven over het rentmeesterschap over onze *tijd*. Luther wist daarvan. Hij schrijft ergens: òAls ik het vreselijk druk heb, begin ik 's morgens met tijd te nemen voor Bijbellezen en gebedö. In één zin onthult Luther hier het geheim van òtijd hebbenö. Al je tijd is van God. Je hebt zelf tijd voor mensen, dingen en voor jezelf, als je het eerste van je tijd aan God teruggeeft. Al je geld is van God. Je hebt zelf geld voor je huis, je eten en een gezellige vakantie, als je het eerste van je geld aan God teruggeeft. Het bovenstaande is zakelijk aanvechtbaarder dan de adviezen van de SER hoewel ook die zeer aanvechtbaar blijken te zijn, als ik iets van de sociaal-economische discussie begrijp - of van het Instituut voor Huishoudbudgettering. Het vraagt durf. Maar wie durft mag ontdekken dat God een eigenaar is die zijn rentmeesters niet laat omkomen.

Olof de Vries